

„Má drahá, jak vidím, i vy právě myslíte na budoucnost své dcery a pláčete hořké slzy nad jejím nelehkým údělem. Jdete se mě zeptat, jak s tím naložíme, vidíte?“



Královna však odpověděla: „Můj drahý, pláču, neboť jsem právě krájela cibuli na guláš. A jdu se vás zeptat, zdali chcete papriku pálivou, či sladkou?“

Král chvíli přemýšlel, ale než stačil vyslovit své přání ohledně guláše, ve dveřích se objevila princeznička. S lopatkou v jedné ruce, smetáček držela ve druhé.

„Jé, vy tu máte rodinnou poradu? Jako na zavalanou. Také bych s vámi chtěla pohovořit. O životě, o své budoucnosti.“

A tak si ti tři sedli na balíky slámy, oba ušlechtilí koně na ně moudře zírali, když je ta porada, dáme hlavy dohromady a víc hlav víc ví. Však také přišli na jednoduché řešení. Holka už má po maturitě, práce se nebojí, mohla by jít do světa na zkušenou. A pan král to nerad vyslovil: do služby. Třeba jako pomocnice v domácnosti. Musí si tak přivydělat na věno.

To je nápad, co?

Na to by jenom ve třech nepřišli.

Ještěže tam byli ti koně.

Víc hlav víc ví.

Princezna byla svolná a řekla královskému otci uznale:

„Tedy, tati, to se ti povedlo. Tobě to fakt pálí.“

Královna nasála vzduch, pak překotně zvolala:

„I mně se to myslím pálí, jéminkote, můj guláš,“ a rychle odběhla.

Po sytém, pálivém a připáleném obědě rozloučila se princezna Sněženka s rodiči a vydala se na cestu. Ještě za branou hradu doprovázely její kročeje poslední pozdravy opuštěných rodičů



a smutné řehtání ušlechtilých koní. A pak už byla na cestě sama.

Dlouho, předlouho trvalo, než prošla celé království. Viděla bídu všude kolem. Řídké porosty polehlého obilí dávaly



chleba. Vlk se do toho srdnatě pustil, ale snědl to jenom s obtížemi.



„Copak, copak, vám to nechutná? Maminka říkala, že uzeniny jsou čerstvé. Aby tak z nich bylo babičce špatně!“

Vlk vzdychl a smutně řekl:

„Copak klobásky, ty byly moc dobré. Ale poslední dobou mi nějak nechutná. Ááá, už si vzpomínám, já jdu totiž k doktorovi. Chci se nechat prohlédnout.“

„Tak to pojďte se mnou k babičce. Teď je sice v důchodu, ale dřív byla zdravotní sestrou na středisku, ta vám určitě pomůže.“

122

Vlk tedy souhlasil a tak šli spolu. Karkulka musela jít pomaleji, už neposkakovala. Vlk byl totiž tak přežraný, že se sotva ploužil. A tak se, co noha nohu mine, došourali k babičce. Po uvítání usadila babička oba hosty ke stolu a jak se sluší a patří, nachystala čaj a na stůl dala bábovku.

„Berte si, jako doma. Čaj je heřmánkový, ten vyléčí každý neduh.“

Vlk se k jídlu moc neměl, ale když babička pořád nutila, neochotně si vzal jeden kousek. Když ho snědl, čelo se mu orosilo a v břiše mu bouřlivě hučelo. To se tam pošťuchovaly rohlíky se salámem s klobáskami a bábovkou. Vytáhl tedy kapesník a začal si utírat zpcené čelo. Babička uviděla na kapesníku dva uzly a zvědavě se zeptala:

„Koukám, že taky zapomínáte. Máte tu dva uzly, na co pak jste si měl vzpomenout?“

Vlk chvíli přemýšlel: „Co já jsem to vlastně chtěl. Mám to na jazyku a teď jsem to polkl. To bude něco s jídlem. Jakože mám sníst něco a pak ještě něco...“

A střídavě se díval na babičku a na Karkulku.



123